

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Szak/17/2016
Identifikačné číslo spisu: 6016200536
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6016200536.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Zuzany Ďurišovej v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): X. H., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Tuniská republika, bytom v krajine pôvodu: Q., Tuniská republika, zastúpeného: T. H., narodená XX.XX.XXXX, P., právne zastúpeného: Advokátska kancelária SLAMKA & Partners, s.r.o., Radlinského 1735/29, Dolný Kubín, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, so sídlom Sládkovičova 25, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-39-001/2016-SK zo dňa 14.03.2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/5/2016-64 zo dňa 24.08.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/5/2016-64 zo dňa 24. augusta 2016 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB2-39-001/2016-SK zo dňa 14.03.2016 žalovaný podľa § 48 ods. 2 písm. d/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie č. PPZ-HCP-BB7-523-017/2015-PP zo dňa 26.06.2015, ktorým správny orgán prvého stupňa zamietol žiadosť sťažovateľa o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov podľa ustanovenia § 43 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov.

2. Z predloženého administratívneho spisu vyplynulo, že účastník konania si dňa 14.01.2015 podal na Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Káhire žiadosť o udelenie trvalého pobytu na päť rokov na území

Slovenskej republiky, na účel podľa ustanovenia § 43 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko dňa XX.XX.XXXX uzatvoril manželstvo so štátnou občiankou Slovenskej republiky, T. H., rod. X., nar. XX.XX.XXXX. Po podaní žiadosti o udelenie trvalého pobytu na päť rokov, bol s účastníkom konania na Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Káhire podľa ustanovenia § 44 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, vykonaný osobný pohovor na účel predbežného posúdenia žiadosti účastníka konania. V súvislosti s ďalším preverovaním žiadosti účastníka konania a za účelom riadneho zistenia vecí, spísal prvostupňový správny orgán, v zmysle § 22 ods. 1 zákona o správnom konaní, po riadnom poučení, zápisnicu o výsluchu svedka s manželkou účastníka konania.

3. Prvostupňový správny orgán zhodnotil a zväžil skutočnosti týkajúce sa udelenia trvalého pobytu účastníkovi konania na päť rokov na území Slovenskej republiky na účel zlúčenia rodiny, pričom vyhodnotil odpovede účastníka konania uvedené v jeho pohovore, ako aj odpovede jeho manželky uvádzané v zápisnici o podaní vysvetlenia a zhodnotil aj okolnosti týkajúce sa uzatvorenia manželstva a rodinných vzťahov účastníka konania, zároveň prihliadal aj na okolnosti uvádzané v stanovisku Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Káhire a jeho záver, že v danom prípade sa niektoré skutočnosti, týkajúce sa vzťahu účastníka konania s manželkou, resp. vzťahoch v rámci manželkinej rodiny, tieto môžu indikovať účelové manželstvo s vedomím alebo bez vedomia občana Slovenskej republiky.

4. Nakoľko vyvstali pri rozhodovaní u prvostupňového správneho orgánu pochybnosti súvisiace s udeľovaním trvalého pobytu žiadateľa, po riadnom preskúmaní a prešetrení všetkých získaných informácií, dospel prvostupňový správny orgán k záveru, že je nutné zamietnuť žiadosť účastníka konania v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny uzavrel účelové manželstvo.

5. Odvolací orgán počas odvolacieho konania hodnotil všetky predložené a zhromaždené písomné materiály, ktoré posudzoval samostatne po častiach a súčasne vo vzájomných súvislostiach, bez ohľadu na to, či tieto svedčali v prospech, alebo v neprospech účastníka konania. Zároveň hodnotil aj skutočnosti, ktoré predložil vo svojom stanovisku prvostupňový správny orgán a tiež skutočnosti, ktoré uviedol účastník konania vo svojom odvolaní.

6. Prvostupňový správny orgán a aj odvolací orgán zistili v rámci svojho konania rozdiely vo výpovediach účastníka konania a jeho manželky, a to konkrétne v zázname z osobného pohovoru s účastníkom konania, v zápisnici o výsluchu svedka vykonaného s manželkou účastníka konania a v konečnom dôsledku aj vo vyjadrení účastníka konania, ktoré odvolací orgán vzal v odvolacom konaní do úvahy, nakoľko účastník konania priamo vo svojom odvolaní namietal postup prvostupňového orgánu, že mu neumožnil riadne sa vyjadriť aj napriek tomu, že uvedené vyjadrenie bolo jeho vlastné a manželkou bol vykonaný len preklad do slovenského jazyka.

7. Odvolací orgán ustálil, že prvostupňový správny orgán pri svojom rozhodovaní postupoval plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj s ostatnými právnymi normami platnými na území Slovenskej republiky a nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali právny nárok účastníka konania na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Z dôvodu, že prvostupňový správny orgán je pri svojom rozhodovaní viazaný zákonom o pobyte cudzincov, bolo ustanovenie § 48 ods. 2 písm. d) tohto zákona rozhodujúcim a aplikovateľným pre vydanie napadnutého rozhodnutia o zamietnutí žiadosti účastníkovi konania.

II.

Konanie na krajskom súde

8. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-39-001/2016-SK zo dňa 14.03.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie č. PPZ-HCP-BB7-523-017/2015-PP zo dňa 26.06.2015,

ktorým správny orgán prvého stupňa zamietol žiadosť sťažovateľa o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov podľa ustanovenia § 43 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov.

9. K námietke žalobcu vo vzťahu k postupu orgánu verejnej správy prvého stupňa ako aj žalovaného pri posudzovaní jeho vyjadrenia zo dňa 05.06.2015 krajský súd uviedol, že túto nepovažuje za dôvodnú s poukazom na to, že orgán verejnej správy 1. stupňa postupom podľa 33 ods. 2 Správneho poriadku dal žalobcovi možnosť vyjadriť sa k podkladu jeho rozhodnutia a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Žalobca navyše nespochybňoval, že výzva zo dňa 27.05.2015 na vyjadrenie mu bola doručená, namietal len, že orgány verejnej správy 1. aj 2. stupňa neakceptovali jeho vyjadrenie zo dňa 05.06.2015 (ktoré bolo zaslané prostredníctvom e-mailu jeho manželkou) ako jeho vlastné vyjadrenie s tým, že malo ísť o preklad jeho vyjadrenia, ktorý obstarala manželka, pretože úradný preklad je finančne aj časovo náročný. Rovnako namietal, že mu nebola daná možnosť odstrániť vady tohto jeho vyjadrenia.

10. V súvislosti s uvedeným považoval správy súd za nelogické, že žalobca na jednej strane v žalobe namietal, že orgán verejnej správy 1. stupňa mal odstraňovať prípadne vady jeho vyjadrenia a následne vziať vyjadrenie do úvahy ako jeho vlastné, a na druhej strane namietal, že žalovaný vzal do úvahy aj skutočnosti uvedené vo vyjadrení.

11. K žalobnej námietke o nesprávnosti a nedostatočnosti správneho uváženia orgánov verejnej správy pri prijatí záveru o tom, že žalobca uzavrel účelové manželstvo krajský súd poznamenal, že udeliť trvalý pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny je možné na základe splnenia podmienok vymedzených v zákone o pobyte cudzincov. Trvalý pobyt možno udeliť však len v prípade, že jeho udeleniu nebráni niektorá z prekážok vymedzených v ustanovení § 48 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov, ktorá je dôvodom na zamietnutie žiadosti o trvalý pobyt. Jedným z dôvodov zamietnutia žiadosti je aj preukázanie, že žiadateľ o trvalý pobyt uzavrel účelové manželstvo, teda že došlo k zneužitiu práva na zlúčenie rodiny s cieľom obísť pravidlá stanovené pre získanie trvalého pobytu.

12. Ďalej dodal, že pri preskúvaní rozhodnutia, ktoré orgán verejnej správy vydal na základe zákonom povolené správnej úvahy, správny súd v zmysle § 27 ods. 2 SSP preskúmava iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Otázka, či v konkrétnom prípade ide alebo nejde o účelové manželstvo, je otázkou skutkovou. Posúdenie konkrétneho prípadu ako účelového manželstva je úvahou orgánu verejnej správy, ktorý sa v priebehu konania zameriava na zisťovanie podstatných skutočností zo života manželov a na základe zistení potom vyhodnocuje, či v konkrétnom prípade ide alebo nejde o účelové manželstvo. Za týmto účelom je potom na mieste aj určitá komparácia a konfrontácia zistených údajov zo strany jedného a druhého manžela, pretože len na základe takéhoto postupu možno dôjsť k podstatným záverom. Pokiaľ žalobca v rámci správneho uváženia namietal žalovaným uvádzané rozpory ako nelogické a namietal, že nie je možné ako rozpor vyhodnocovať, ak sa jeden z manželov k nejakej skutočnosti vyjadrí a druhý sa nevyjadrí vôbec alebo uvedie iné súvisiace skutočnosti, táto jeho námietka nie je na mieste.

13. Správny súd mal za to, že orgány verejnej správy konfrontovali a vyhodnocovali všetky skutočnosti zistené od manželov komplexne a vo vzájomných súvislostiach a na základe takéhoto postupu potom dospeli k záverom preukazujúcim uzavretie účelového manželstva. Aj niektoré zistené skutočnosti, ktoré boli v žalobe a následne aj na pojednávaní namiatané ako nesprávne, boli v priebehu administratívneho konania uvádzané samotným žalobcom, prípadne jeho manželkou ako svedkom (ako príklad uviedol údaj o súpisnom čísle domu, v ktorom býva manželka žalobcu č. XXA, pretože tento bol uvedený samotnou manželkou žalobcu pri jej výsluchu v pozícii svedka). Správny súd považoval závery a postup orgánu verejnej správy 1. stupňa ako aj žalovaného za zákonné a správne.

14. Správy súd za účelom vyhodnotenia správnosti záveru o účelovom manželstve na pojednávaní vypočul ako svedka manželku žalobcu. Aj týmto výsluchom dospel k tomu, že záver o účelovom manželstve je správny s tým, že sa nevyžaduje, aby manželstvo, s úmyslom obísť pravidlá povolenia pobytu, uzavreli obaja manželia (aj keď nemožno vylúčiť ani takéto prípady), podstatným je, s akým účelom manželstvo uzatvára samotný žiadateľ o pobyt. V takýchto prípadoch ide potom o tzv. „sivé

manželstvá“ (grey marriages), keď garant - príslušník štátu, v ktorom žiadateľ žiada o pobyt (v posudzovanom prípade občan Slovenskej republiky), vstupuje do manželstva nevedomujúc si, že motiváciou manžela/manželky pri uzavretí manželstva je len získanie zákonného vstupu a pobytu.

15. Zdôraznil, že článok 8 ods. 2 Dohovoru umožňuje štátnym orgánom zasiahnuť do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie, garantovaného článkom 8 ods. 1 Dohovoru v prípadoch, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. V súlade s uvedeným ustanovením Dohovoru je potom aj oprávnením zmluvných štátov, aby uložili primerané podmienky a obmedzenia v prípadoch povolenia trvalého pobytu štátnym príslušníkom tretích krajín na ich území z dôvodu zlúčenia rodiny, konkrétne, aby bol trvalý pobyt povolený len v prípadoch reálne existujúcich a fungujúcich rodinných vzťahov a nie v prípadoch zdanlivých rodinných vzťahov, ktoré reálne neplnia svoju funkciu. Pri neudelení trvalého pobytu z dôvodu uzavretia účelového manželstva ide o zákonom predpokladaný dôvod, ktorým sa zabezpečuje verejná bezpečnosť, hospodársky blahobyt krajiny, ochrana morálky a taktiež ochrana práv a slobôd tých občanov, ktorí so štátnym príslušníkom tretej krajiny uzavierajú manželstvo.

16. Z vyššie uvedených dôvodov správny súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

17. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť.

18. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd:

- nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

19. V ďalšom žalovaní,

- poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho správneho súdu Českej republiky a ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva,
- mal za to, že práve argument, že ide o účelové manželstvo vyžaduje aby súd odôvodnil tak aby bolo zrozumiteľné a tvrdenia súdu preukázané, nie len strohé vysvetlenie a poukázanie na nesprávne uvedené súpisné číslo domu manželky žalobcu,
- mal za preukázané, že z predložených listinných dôkazov a rovnako aj z vyjadrení žalobcu a jeho manželky je preukázané že neexistuje ani jeden relevantný dôkaz, resp. odôvodnenie, z ktorého by vyplývalo, že sa jedná o účelové manželstvo,
- vyjadril nesúhlas so závermi krajského súdu, že žalovaný správne vyvodil záver, že sa jedná o účelové manželstvo, nakoľko svoje tvrdenia ani krajský súd ani správny orgán nezdôvodnil, neuviedol úvahy, ktorými bol vedený pri hodnotení dôkazov, neuviedol ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ani neuviedol aké stanovisko zaujal k návrhom a námietkam žalobcu, ich vyjadreniam a podkladom,
- považoval odôvodnenie rozhodnutie žalovaného za nezákonné, neurčité a nezrozumiteľné.

20. Z uvedených dôvodov navrhol kasačnému súdu, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne zrušil rozhodnutie správneho orgánu prvého aj druhého stupňa a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

B)

21. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti vyjadril názor, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe náležite zistených skutočností, pričom žalovaný postupoval v súlade s platnými zákonmi Slovenskej republiky.

22. Uviedol, že tvrdenie žalobcu, že sa jeho manželka stará o rodičov, chorého syna aj sestru Y. sú zjavne v rozpore so skutočnosťou, t.j. tvrdením pani T. H. tak v jej výpovedi pred prvostupňovým správnym orgánom, ako aj priamo na pojednávaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici. Ďalej vyjadril názor, že žalobca nie je nemajetným človekom, nakoľko vlastní nehnuteľnosť v domovskom štáte. Rozpor tak žalovaný videl aj v neznalosti majetkových pomerov manželov.

23. Žalovaný taktiež zistil, že už na Veľvyslanectve Slovenska v Káhire konzul - pán Mgr. Y. X., ktorý viedol so žalobcom pri podaní žiadosti o trvalý pobyt na území Slovenska pohovor, v závere tohto pohovoru konštatoval, že niektoré informácie a správanie sa žalobcu pri samotnom pohovore môžu indikovať účelovosť predmetného manželstva s vedomím, alebo bez vedomia občana Slovenska, a z toho dôvodu odporučil správne orgánu na území Slovenska vykonať pohovor s manželkou žalobcu pani T. H.. Prvostupňový správny orgán túto informáciu konzula, po obdržaní žiadosti žalobcu o trvalý pobyt na území Slovenska, akceptoval v celom rozsahu, nakoľko veľvyslanectvo je jediný oprávnený orgán, ktorý má priamy (osobný) kontakt so žalobcom pri podaní jeho žiadosti o pobyt v domovskom štáte v rámci vykonania osobného pohovoru, až do jeho pricestovania na územie Slovenska. Preto zistenia a postrehy veľvyslanectiev pri vykonávaní pohovoru so žiadateľmi o pobyt, sú pre správny orgán často krát jedinými relevantnými informáciami o žiadateľovi a podobne tomu bolo aj v prípade žalobcu.

24. Porovnaním zápisnice o podaní vysvetlenia spísanej s pani T. H. a informácii uvádzaných žalobcom v osobnom pohovore vedenom na Veľvyslanectve Slovenska v Káhire, boli zistené nezrovnalosti, ktoré viedli prvostupňový správny orgán k podozreniu z účelového manželstva žalobcu. Žalovaný pri posudzovaní všetkých aspektov vzal do úvahy aj skutočnosť, že žalobca sám nevyvíjal žiadnu aktivitu na stretnutie sa s manželkou. Od samého začiatku spoznania sa oboch manželov, mala na vzťahu eminentný záujem predovšetkým žalobcova manželka a nie samotný žalobca, ten len pasívne využíval záujem a ponuky svojej manželky, ktoré mu v konečnom dôsledku umožnia vycestovať do Schengenského priestoru a bez podozrenia získať legálny pobyt na území Slovenska.

25. Zdôraznil, že z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca ani raz nevycestoval za svojou manželkou mimo územia domovského štátu, nestretol sa s rodinou svojej manželky, s jej synom strávil len pár dní na jedinej spoločnej dovolenke v Tunise, manželia nemajú spoločné financie. Žalovaný mal za to, že v celom konaní je zjavný eminentný záujem manželky žalobcu na jeho pobyte na území Slovenska, nakoľko žalobca nevyvíja žiadnu iniciatívu. Zdôraznil, že žalobca len pasívne prijíma predstavy svojej manželky a nijako sa nepripravuje na svoj pobyt na území Slovenska. Aj tým, že žalobca nikdy na území Slovenska nebol, ani nenavštívil žiadny európsky štát, žalovaný predpokladal, že diametrálne rozdielna mentalita slovenského národa, neznalosť slovenského jazyka (v bežnom živote mimo chvíľ trávených s manželkou), odlišná kultúra a zvyky, absencia kamarátov a známych rovnakého veku a kultúry, nebudú pozitívne prispievať k vyrovnanému rodinnému životu na území Slovenska.

26. Z dlhoročnej praxe žalovaný uviedol, že takýto cudzinec, ktorý sám nemá predstavu ani serióznym záujem o život na inom svetadieli, v inom štáte, v odlišných klimatických podmienkach, a predovšetkým s úplne odlišnou kultúrou, jazykom a zvykmi, je často frustrovaný, nespokojný a prihladnuc na možné takmer generačné rozdiely, máva pre neho, aj jeho partnera fatálne následky. Všetky tieto nové životné aspekty, často vedú cudzincov k vyhľadávaniu a zoskupovaniu sa s cudzincami rovnakých kultúr, zvykov a vierovyznania, ktoré sú častejším miestom trávenia voľného času ako je rodina, ktorá vznikla na základe počiatočného očarenia partnerov, avšak bez prežitia čo i len jedného spoločného dňa v prostredí, v ktorom chcú stráviť spoločný život. Takéto správanie veľmi rýchlo vedie k manželským nezhodám. Nezanedbateľná je podľa žalovaného aj krátkosť spoločného času

na vzájomné spoznávanie sa a napokon aj vekový rozdiel manželov (manželka je o 14 rokov staršia) nie je zanedbateľný vo vzťahu k rozdielnym náhľadom, názorom na životné situácie či problémy, ktoré v každom spolužití nastanú.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

27. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.03.2017 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

28. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného, ktorým zamietol v plnom rozsahu odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. PPZ-HCP-BB7-523-017/2015-PP zo dňa 26.06.2015, ktorým bola žalobcovi zamietnutá žiadosť o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov, na účel podľa § 43 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 ods. 1 písm. o) zákona o pobyte cudzincov, na účely tohto zákona sa rozumie účelovým manželstvom manželstvo uzavreté s cieľom získať pobyt.

Podľa § 43 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar udelí trvalý pobyt na päť rokov, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 48 ods. 2, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý je manželom štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky alebo závislým príbuzným v priamom rade štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak štátny príslušník tretej krajiny uzavrel účelové manželstvo.

Podľa § 120 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní.

Podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa článku 8 ods. 2 Dohovoru, štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa článku 12 Dohovoru, muži a ženy spôsobili vekom na uzavretie manželstva majú právo uzavrieť manželstvo a založiť rodinu v súlade s vnútroštátnymi zákonmi, ktoré upravujú výkon tohto práva.

29. Z obsahu administratívneho spisu je kasačnému súdu zrejmé, že sťažovateľ dňa 14.01.2015 podal žiadosť o udelenie pobytu na území Slovenskej republiky za účelom zlúčenia rodiny, nakoľko dňa

XX.XX.XXXX uzavrel manželstvo so štátnou príslušníčkou Slovenskej republiky v Sousse, Tuniská republika. Dňa 15.01.2015 bol so sťažovateľom vykonaný osobný pohovor (Záznam z osobného pohovoru zo dňa 15.01.2015) na Zastupiteľskom úrade v Káhire, ktorého výsledkom bolo odporúčanie na vykonanie pohovoru s manželkou sťažovateľa s cieľom vylúčiť riziko účelového manželstva. Po výsluchu manželky sťažovateľa (Zápisnica o výsluchu svedka č. PPz-HCP-BB7-523-007/2015-PP zo dňa 14.04.2015) dospel správny orgán k záveru o účelovom charaktere manželstva sťažovateľa so štátnou príslušníčkou Slovenskej republiky, preto v zmysle ustanovenia § 33 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, k spôsobu jeho zistenia prípadne navrhnúť jeho doplnenie, ako aj dôkazy. Správny orgán po oboznámení sa s vyjadrením sťažovateľa (ktoré nebolo možné považovať za prejav vôle sťažovateľa) rozhodol o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB7-523-017/2015-PP zo dňa 26.06.2015. O odvolaní sťažovateľa rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB2-39-001/2016-SK zo dňa 14.03.2016 tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie sťažovateľa zamietol s tým, že primárnym dôvodom jeho rozhodnutia bolo, že samotný sťažovateľ nevyvrátil, ani nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by viedli k zmene či zrušeniu prvostupňového správneho rozhodnutia.

30. V prejednávanej veci sťažovateľa nemohol kasačný súd ustáliť, že sťažovateľ svojou výpoveďou a vyjadreniami preukázal reálnu existenciu manželského vzťahu, naopak zo spisového materiálu pre súd vyplynulo, že sťažovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ani nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce, že uzavreté manželstvo je funkčné, že jeho vzťah k manželke nie je iba fingovaným súžitím. Kasačný súd dáva do pozornosti, že bolo úlohou práve sťažovateľa, ktorý má v konaní o žiadosti o povolenie prechodného pobytu povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú, aby predniesol také tvrdenia a označil také dôkazy, z ktorých by mali správne orgány pri rozhodovaní za preukázané, že nedošlo k uzavretiu účelového manželstva. V predmetnej veci kasačný súd dospel k záveru, že zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že sťažovateľ uzavrel účelové manželstvo, či už s alebo bez vedomia občana Slovenskej republiky.

31. Najvyšším súdom formulovaný záver je podporený aj tým, že sťažovateľ s manželkou nikdy nevedli spoločnú domácnosť, nemali spoločné financie, taktiež nie dlhou dobou známosti pred uzavretím manželstva, vekovým rozdielom medzi manželmi, nezrovnalosťami vo výpovediach manželov ohľadne vecí bežného života, neznalosti majetkových pomerov, povrchnej znalosti rodinných vzťahov manželky a vôbec neuvedením žiadnych konkrétnych okolností, ktoré by nasvedčovali funkčnému vzťahu manželov, čo nezodpovedá manželskému súžitiu.

32. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/09 zo dňa 16.12.2009 (87/2009) právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 Dohovoru zahŕňa nielen negatívnu povinnosť štátu zdržať sa mocenského zásahu do nich, ale aj jeho pozitívny záväzok prijať účinné opatrenia na zabezpečenie ich efektívnej ochrany. Garancie vyplývajúce z práva na rešpektovanie rodinného života predpokladajú existenciu rodiny, t. j. existenciu skutočného a reálneho (efektívneho) rodinného života. Týkajú sa aj zamýšľaného rodinného života, ktorý sa síce ešte v plnosti neetabloval, avšak je založený na platnom a skutočnom (pravom) manželstve zahŕňajúcom blízky vzťah a spoločný život (kohabitáciu) manželov v čase namietaného zásahu alebo krátko pred ním. Orgány Slovenskej republiky sú povinné aj v prípade aplikácie noriem práva Európskej únie alebo v prípade aplikácie noriem vnútroštátneho práva predstavujúcich transpozíciu právnych aktov orgánov Európskej únie rešpektovať právo na ochranu rodinného života v rozsahu štandardu priznaného dohovorom, pretože tento záväzok do 1. Decembra 2009 vyplýval z ustanovenia čl. 6 ods. 2 Zmluvy o Európskej únii a od 1. decembra 2009 vyplýva z čl. 7, čl. 52 ods. 3 a čl. 53 Charty základných práv Európskej únie v spojení s čl. 6 Zmluvy o Európskej únii v znení Lisabonskej zmluvy. V prípade záveru, že manželstvo cudzinca so štátnym občanom Slovenskej republiky spadá do sféry ochrany poskytovanej prostredníctvom čl. 8 ods. 1 dohovoru, vyžadujú kritériá vyplývajúce z čl. 8 ods. 2 dohovoru náležité právne posúdenie, či odoprenie povolenia na trvalý pobyt možno v danom prípade považovať za zásah do sťažovateľovho práva na rešpektovanie rodinného života. Je však potrebné podotknúť, že právo na rešpektovanie rodinného života v zmysle čl.

8 dohovoru nezahŕňa všeobecný záväzok zmluvných štátov rešpektovať výber manželov, pokiaľ ide o ich usídlenie sa na území toho-ktorého štátu v tom zmysle, že by bol dotknutý štát bez ďalšieho povinný akceptovať usídlenie sa partnera, ktorý nie je jeho štátnym občanom. Článok 8 dohovoru negarantuje právo na rodinný život v konkrétnej krajine, ale len právo na skutočný rodinný život ako taký (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/09 zo dňa 16.12.2009; rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Sža/39/2011 zo dňa 13.09.2011).

33. Najvyšší súd vzhľadom na uvedené poukazuje na napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, v ktorom sa tento náležite vysporiadal s právom sťažovateľa na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života v zmysle čl. 8 Dohovoru. K tomu kasačný súd dodáva, že v prejednávanej veci došlo k stretu práva na ochranu rodinného života sťažovateľa a verejného záujmu na ochrane spoločnosti s tým, že po vykonaní testu proporcionality záujem sťažovateľa na ochrane rodinného života nemá prednosť za situácie, kedy jeho manželstvo s manželkou T. H. je len účelovým zväzkom, nakoľko manželia spolu nevedú žiaden osobný a rodinný život. Rozhodnutia správnych orgánov (prvého aj druhého stupňa) tak do ich rodinného a súkromného života nijakým spôsobom zasiahnuť nemôžu. Navyše záujem na tom, aby sa na území Slovenskej republiky nezdržovali cudzinci, ktorý svojím úmyselným konaním obchádzajú zákon, má prednosť pred právom cudzinca na ochranu jeho rodinného života. Kasačný súd vo svetle uvedeného nevidel dôvod, pre ktorý by rozhodnutie žalovaného malo neprímerane zasiahnuť do súkromného a rodinného života sťažovateľa. Kasačný súd poukazuje, že obdobný právny záver formuloval aj Najvyšší správny súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6 Azs 32/2015 zo dňa 22.04.2015.

34. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nezákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa dôvodiac nesprávnosť právneho posúdenia veci. Kasačný súd dáva do pozornosti, že v zmysle teórie práva nesprávne právne posúdenie veci spočíva buď v tom, že na správne zistený skutkový stav sa aplikoval nesprávny právny predpis alebo sa síce aplikoval správny právny predpis, ale sa nesprávne vyložil.

35. Konanie o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o pobyte cudzincov, kde je jeho udelenie podmienené neexistenciou dôvodov na jeho zamietnutie podľa ustanovenia § 48 ods. 2, medzi ktoré patrí o. i. uzavretie účelového manželstva. Žalovaný rovnako ako prvostupňový správny orgán boli pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o udelenie trvalého pobytu povinný postupovať v zmysle ustanovení zákona o pobyte cudzincov ako aj ostatnými príslušnými právnymi normami, z čoho vyplýva nutnosť správnych orgánov postupovať aj v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 a jeho následná aplikácia pri splnení zákonných predpokladov. Keďže správne orgány mali za preukázané, že v prípade sťažovateľa a jeho manželky ide o účelové manželstvo, došlo k zamietnutiu sťažovateľovej žiadosti o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky.

36. Vzhľadom na uvedené je zřejmé, že na prejednávajúcu vec bol použitý správny právny predpis, ktorý bol súčasne aj správne interpretovaný, preto dospel kasačný súd k záveru o nedôvodnosti sťažovateľovej námietky o nesprávnom právnom posúdení veci.

37. V zmysle článku 35 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES zo dňa 29.04.2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov „členské štáty môžu prijať potrebné opatrenia na odmietnutie, ukončenie alebo zrušenie akéhokoľvek práva priznaného podľa tejto smernice v prípade zneužívania práv alebo podvodu, ako napríklad manželstvá z rozumu. Všetky takéto opatrenia musia byť primerané a podliehať procedurálnym ochranám stanoveným v článkoch 30 a 31.“

38. Podľa článku 28 odôvodnenia smernice by členské štáty mali mať možnosť prijať potrebné opatrenia na ochranu pred zneužívaním práv alebo podvodmi, predovšetkým pred účelovými manželstvami alebo akoukoľvek inou formou vzťahov uzatváraných výlučne s cieľom získať právo na voľný pohyb a pobyt.

39. Súdny dvor potvrdil uvedené právo členských štátov prijímať opatrenia v súvislosti s uzatváraním účelových manželstiev v rozsudku veľkého senátu (rozsudok vo veci C-127/08 Metock zo dňa

25.07.2008) s tým, že ešte pred prijatím predmetnej smernice konštatoval, že fingované manželstvá uzatvorené s cieľom obísť ustanovenia vzťahujúce sa na vstup a pobyt štátnych príslušníkov tretích štátov je potrebné považovať za zneužitie práva (rozsudok vo veci C-109/01 Akrich, Recueil zo dňa 23.09.2003).

40. V zmysle uvedeného má kasačný súd za jednoznačné, že proces zisťovania existencie účelového manželstva a následné odopretie pobytového oprávnenia majú v plnej réžii členské štáty. Európske právo neuvádza konkrétne postupy pre vykonanie posúdenia účelovosti manželstva, členským štátom tak na inšpiráciu môže slúžiť rezolúcia Rady o opatreniach, ktoré je potrebné prijať v boji proti účelovým manželstvám zo dňa 04.12.1997.

41. Uvedená rezolúcia vychádza jednak z rešpektu k právu uzavrieť manželstvo a k právu na rešpektovanie rodinného života, ale tiež z vedomosti, že účelové manželstvá sú nástrojom obchádzania pravidiel vstupu a pobytu príslušníkov tretích krajín na území členských štátov EÚ.

42. Účelové manželstvo („a marriage of convenience“) definuje v čl. 1 ako manželstvo uzatvorené medzi občanom členského štátu alebo občanom tretieho štátu legálne usadeným v členskom štáte a občanom tretieho štátu len za účelom obídenia pravidiel vstupu a pobytu občanov tretích štátov a získanie povolenia alebo oprávnenia na pobyt pre občana tretieho štátu.

43. Rezolúcia ďalej obsahuje niekoľko faktorov, na ktorých základe je možné vyvodiť, že sa v tomto prípade jedná o účelové manželstvo. Ide napríklad o skutočnosť, že nie je udržiavané manželské spolužitie, absencia primeraného príspevku na záväzky vyplývajúce z manželstva, manželia sa nikdy pred sobášom nevideli, nehody manželov pri uvádzaní svojich osobných údajov či údajov ohľadom ich prvej schôdzky, rozdielnosť jazykov, ktorými manželia hovoria, skutočnosť, že samotnému sobášu predchádzalo odovzdanie určitej peňažnej čiastky, niektorý z manželov už v minulosti uzavrel účelové manželstvo prípadne porušil ustanovenia zákona o pobyte cudzincov a pod. Ak je účelové manželstvo preukázané resp. odhalené, rezolúcia ustanovuje povinnosť odňať alebo neobnoviť povolenie či oprávnenie na pobyt vydané na základe účelového manželstva.

44. Z uvedeného je možné vyvodiť, že účelové manželstvo predstavuje také manželstvo, k uzatvoreniu ktorého došlo s cieľom získať pobyt, pričom preukázať takýto účel manželstva je povinnosťou správnych orgánov.

45. „Pokud cizinec získá právní status manžela unijního občana a správnímu orgánu doloží vznik manželství, je na něj nutné pohlížet jako na rodinného příslušníka unijního občana, aniž by musel prokazovat pravost uzavřeného manželství. Teprve v případě, pokud se správnímu orgánu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli v plánu vést společně manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství. Jinými slovy, důkazní břemeno ohledně doložení nabytého právního statusu leží na cizinci, za skutkové prokazování účelovosti manželství je plně odpovědný správní orgán. Rovněž zde má být přiměřeným způsobem respektována prastará právní zásada (jakkoli se Nejvyšší správní soud je vědom toho, že původ a vlastní smysl této zásady je mimo oblast veřejného práva), že rozhodováno má být in favorem matrimonii, tj. ve prospěch manželství.“(rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, sp. zn. 4 Azs 228/2015-40 zo dňa 09.12.2015)

46. Zároveň platí, že i manželstvá uzatvárané výlučne účelovo v snahe získať povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky bude z hľadiska súkromného práva platné a existentné. Z hľadiska verejného práva (cudzineckého práva), ak správny orgán zistí, že manželstvo bolo uzatvorené účelovo s cieľom získať pobyt, je daný dôvod k zamietnutiu žiadosti občana tretieho štátu o udelenie pobytu.

47. Otázkou účelových manželstiev a problematikou s tým súvisiacou sa vo väčšej miere zaoberal Najvyšší správny súd Českej republiky vo svojej judikatúre. V rozhodnutí sp. zn. 4 Azs 228/2015-40 zo

dňa 09.12.2015 k účelovým manželstvám uviedol: „Posouzení účelovosti uzavřeného manželství je skutkovou otázkou. Přitom veřejné právo nahlíží na manželství autonomně a není vázáno vymezením či nevymezením jeho účelu normami práva soukromého. Vyhovuje-li manželství účelu vymezenému normami soukromého práva, neznamená to automaticky, že jej nelze označit za účelové (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013 - 43). Účelovost uzavření manželství je nutné posuzovat po celou dobu správního řízení, a to až do rozhodnutí odvolacího orgánu. Pokud je v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci, není možné takové manželství považovat za účelově uzavřené, ačkoli tomu tak od jeho úplného počátku nebylo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, 5 As 104/2011 - 102, č. 2781/2013 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud považuje za příléhavé vysvětlení způsobu, jakým je třeba přistupovat k vyšetřování účelových manželství, v článku Fingovaná manželství a jejich potírání, podle něhož „fingované manželství je takový svazek, při jehož uzavření byly dány dva úmysly snoubenců: jednak úmysl negativní, totiž nevést společný rodinný život jako manželé, a pak úmysl pozitivní, totiž obejít předpisy přistěhovaleckého práva. Chybí-li negativní úmysl, jde pouze o výhodný sňatek, který jednomu ze snoubenců zajistí i právo pobytu v daném státu. Chybí-li naopak pozitivní úmysl, jedná se zřejmě rovněž o fingované manželství, které ovšem nespadá do oblasti přistěhovaleckého práva a které mohlo sledovat i jiné důvody“ [...] (Čížinský, P. Fingovaná manželství a možnosti jejich potírání. In: Čížinský, P. Jelínková, M. Připomínky k cizineckému zákonu. Praha: Poradna pro občanství/Občanská a lidská práva, 2007. s. 46. Dostupné na: <http://www.mkc.cz/cz/nase-publikace.html>) [...] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že při prokazování účelovosti manželství je nutné se zaměřit (i) jak na úmysl obcházet cizinecký zákon k získání pobytového oprávnění, (ii) tak na úmysl nevést společný manželský život. Uzavření sňatku, byť bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění, s úmyslem vést společný manželský život s unijním občanem je totiž pro cizince třetího státu legálním způsobem, jak si zajistit pobytové oprávnění.“

48. V ďalšom sťažovateľ namieta, že neuzavrel účelové manželstvo. Naproti tomu správne orgány spoločne s krajským súdom zaujali stanovisko, že sťažovateľ uzavrel účelové manželstvo. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s ich argumentáciou obsiahnutou v napadnutých rozhodnutiach vo svetle vyššie uvedeného stotožnil a dodáva, že ostáva nespornou skutočnosť, že sťažovateľ uzavrel manželstvo so štátnou príslušníčkou Slovenskej republiky, pričom kasačný súd má z administratívneho spisu za preukázané, že sa jedná o účelové manželstvo, nakoľko zo strany sťažovateľa nebadať žiaden záujem o budovanie vzájomného vzťahu s manželkou, manželia nikdy nezdieľali spoločnú domácnosť, disponujú len povrchnými informáciami o tom druhom a sťažovateľ má záujem pracovať na výletných lodiach v rámci EÚ.

49. Kasačný súd po preskúmaní námietok sťažovateľa dospel k záveru, že tieto nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani zákonnosť rozhodnutia žalovaného, preto rozhodnutie č. PPZ-HCP-BB2-39-001/2016-SK zo dňa 14.03.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PPZ-HCP-BB7-523-017/2015-PP zo dňa 26.06.2015, ktorým v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov bola sťažovateľovi zamietnutá žiadosť na udelenie trvalého pobytu na päť rokov na území Slovenskej republiky bolo potrebné aj podľa názoru kasačného súdu považovať za zákonné.

50. Pri posúdení námietok sťažovateľa vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky z toho, že pokiaľ správne orgány na prípad žalobcu pri rozhodovaní o jeho žiadosti vydali rozhodnutie, ktoré je odôvodnené v súlade so správnym poriadkom, neukrátili sťažovateľa na žiadnom z jeho práv a sťažovateľ nemohol úspešne namietať nezákonnosť rozhodovania žalovaného, ktorú videl sťažovateľ v tom, že žalovaný aj krajský súd svoje právne závery o účelovosti jeho manželstva postavili len na rozporných tvrdeniach manželov resp. na nevedomosti o podstatných skutočnostiach o tom druhom. Krajský súd sa zároveň jasne a zrozumiteľne vysporiadal so žalobnými námietkami v napadnutom rozhodnutí, preto nemožno považovať námietku sťažovateľa o neurčitosti a nezrozumiteľnosti odôvodnenia za relevantnú.

51. Rovnako nedôvodná bola aj námietka sťažovateľa o nesprávnom procesnom postupe krajského

súdu, nakoľko tento v rámci prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného postupoval správne a súladne so zákonom rešpektujúc sťažovateľovo právo na spravodlivý proces.

52. Kasačný súd v závere uvádza, že pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, táto námietka nemá opodstatnenie, nakoľko rozhodovacia prax v otázke účelových manželstiev sa stále vyvíja s tým, kasačný súd nedisponuje vedomosťou, že by napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou.

53. Pokiaľ teda, krajský súd vyhodnotil námietky sťažovateľa proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu sťažovateľa podľa § 190 S.s.p. zamietol, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

54. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

55. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

56. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.